

Bankens er 50 pCt. værd. Jeg ved ikke, om de to ærede Ministre kan finde noget rimeligt Forhold mellem disse to Afskrivninger.

Korsgaard: Bagved baade den højtærede Finansministers og det ærede Medlem Hr. Rodes Udtalelser ligger vel, at man med Ængstelse imødeser det Regnskab, der vil blive aflagt fra Landmandsbankens Side, og det kan der maaske være Grund til; men for saa vidt denne Ængstelse er berettiget, synes det mig ærlig talt ogsaa, at der kunde være Grund til at omtale dette Forhold noget mindre flot, end man gør det her, idet man beklager, at man ikke har sat Værdien 1 Kr. lavere. Paa det daværende Tidspunkt kunde man imidlertid intet vide om, at Forholdene vilde komme til at ligge saaledes, som der vel nu desværre er stor Udsigt til, at de ligger. Der kan ikke være Tvivl om, at Kronens stærke Stigning og den Omstændighed, at mange Virksomheder derigennem er blevet meget svagere end før, i høj Grad paavirker Landmandsbankens Værdier. Jeg maa altsaa hævde, at den Gang, man foretog Nedskrivningen, kunde intet hverken fornuftigt eller ufornuftigt Menneske vide, om denne Nedskrivning var rigtig eller ikke. Det, hvormed imidlertid den Gang Diskussionen hovedsagelig stod, var ikke, om det vilde være rigtigt at nedskrive eller ikke, men om det var rigtigt at betragte det som et Indtægts-tab, eller om det ikke var rigtigere at betragte det som et Formuetab, noget, som jeg da gjorde mig til Talsmand for; og noget, som jeg vedblivende vil gøre mig til Talsmand for, ogsaa fordi jeg, hvis den Tid skulde komme, hvad Udviklingen i nogen Grad har sandsynliggjort, da vi maa afskrive store Beløb paa Boligbyggeriet, ud fra samme Betragtning vilde finde det fuldkommen urimeligt, om man udadtil vilde give det Udseende af, at det var et Driftstab. Jeg mener nu som den Gang, at dette er et Tab af en ganske særegen Art, som aldrig i Befolkningens Øjne naturligen bør have sin Plads paa Driftstabskontoen, men maa have sin Plads som Tab paa Formuen.

N. P. Jensen: Jeg maa i dette Tilfælde være enig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Jeg vilde anse det for rigtigt at faa Tabet frem, naar Tiden er inde, som et Formuetab, ikke som et Indtægtsstab; det skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved. Men den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Rode udtalte begge, at i Virkeligheden

burde Værdien have været skrevet helt ned til Nul, med andre Ord, Aktierne burde have været erklæret for værdiløse, og det kan man se nu. Ja vel, men det kommer her slet ikke an paa, hvad man kan se for Tiden. Her drejer det sig om Afslutningen af Regnskabet pr. 31. Marts 1924. Det er Spørgsmaalet, og dér er det, jeg synes, man skulde have holdt sig den gode gamle — nej, gode er for meget, men den gamle Regel efterrettelig, indtil man havde lavet Regelen om. Jeg er fuldt ud enig med den højtærede Finansminister i, at Regelen er i højeste Grad omdisputabel, og i det Øjeblik han vil søge at lave den om, kan han ikke et Øjeblik være i Tvivl om, at han vil have min Støtte dertil. Men det, jeg mener er sket her med Urette, det er det, at Budgettet for 1923—24 og det aflagte Regnskab for dette Aar til en vis Grad er i Uoverensstemmelse med hinanden paa dette Punkt, fordi Afskrivningen er foretaget, uden at Regelen er ændret. Skal Regelen ændres, bør den ændres ved et Udgangspunkt for et Regnskabs Aflæggelse, ikke mellem et Udgangspunkt og Afslutningen, thi det giver et forkert Billede af det vedkommende Aars Regnskab. Som sagt, jeg er enig i, at Nedskrivningen burde have været sket paa Formueregnskabet, men det Spørgsmaal synes jeg ligger mindre for her, og at Regnskabsformen bør laves om, derom kan vi snart blive enige.

Ordføreren (Gustav Pedersen): Det synes, som om man vil føre det derhen, at vel har Landmandsbankens Aktier ikke Værdi for Øjeblikket, men det kunde man ikke vide, da man foretog Nedskrivningen. Jeg paaviste allerede i min Indledning, at der fra Bankraadets Side var taget Forbehold overfor Beløb, der skulde svare til de Aktiver, der kunde have været tilbage til at give disse Præferenceaktier Værdi. Naar det er Tilfældet, naar der ikke var reelle Aktiver som Modpost til Opførelsen af Værdien af Præferenceaktierne, saa kan jeg ikke med min bedste Villie se, at man har nogen Ret til at opføre disse Aktier som havende reel Værdi — Værdi udover den Skinværdi, der kan give Mulighed for Opskrivning, hvis der skulde ske noget ganske uventet. Jeg mener fortsat, at den højtærede Finansminister ikke har haft nogen anden Udvej. Der laa i Kassen Aktier for 40 Mill. Kr., som ikke havde nogen Værdi, og der var efter min Mening ikke andet at gøre end at skrive dem saa langt ned, som det overhovedet var muligt uden at lade dem udgaa af Regnskabet.